

PO OLIMPIADZIE

Strategia ITSN na okres po Olimpiadzie 2008

Tekst oryginału w j. angielskim: <http://www.tibetnetwork.org/strategicplan>

Wstęp

Dla czego potrzebujemy strategii?

W 2006 r. podczas regionalnych spotkań oraz na piątej konferencji TSG (Tibet Support Groups – organizacje działające na rzecz Tybetu) w Brukseli, ITSN zaproponował i otrzymała zgodę na opracowanie strategii pracy grup działających na rzecz Tybetu na okres po Olimpiadzie 2008. Ustalono wtedy, że w okresie do zamknięcia Igrzysk grupy całkowicie skoncentrują się na działalności związanej z Olimpiadą, jak również uzgodniono, że należy myśleć o przyszłości, aby po energicznych kampaniach przeprowadzanych podczas Igrzysk nie nastąpiła nagła cisza, wynikająca z tego, że działacze zaczną się zastanawiać, co dalej.

Komitet Kierujący ITSN (Steering Committee) oraz Sekretariat uważają, że ruch na rzecz Tybetu musi wyjść poza plany działania określone na międzynarodowych konferencjach TSG i opracować strategię ścisłych i skoncentrowanych działań prowadzących do rozwiązania sytuacji w Tybecie. Pierwotne plany działania były niezwykle znaczące pod względem zakresu i powagi, obejmując szerokie spektrum konkretnych i pilnych problemów. Jednak plany skupiające się na różnorodnych pojedynczych kwestiach odwracały uwagę i nakład energii od kluczowego problemu, którym jest okupacja Tybetu.

Strategiczny plan opracowania kampanii po olimpiadzie umożliwi ruchowi na rzecz Tybetu skupić się na akcjach skierowanych na zasadniczą przyczynę (okupację Tybetu), co pozwoli wykorzystać zarówno nasze własne mocne strony jak i słabości rządu chińskiego. Dzięki temu unikniemy rozproszenia energii w zbyt wielu kierunkach, co zmniejszyłoby skuteczność działań, i będziemy mogli przejąć inicjatywę zamiast tylko reagować na kroki rządu chińskiego. Praca według starannie obmyślonej strategii zwiększa prawdopodobieństwo powodzenia.

Jak stwierdzono na różnych regionalnych spotkaniach i Międzynarodowej Konferencji w Brukseli, celem strategii jest:

Znaczne wzmocnienie skoordynowanych i nieustannych działań grup na rzecz Tybetu w celu zwiększenia presji na Chiny, by zmusić je do poważnego zajęcia się sytuacją polityczną w Tybecie.

Podporządkowany temu celowi nowy plan, pomija kilka punktów wymienionych w poprzednich planach działań. Podstawowe kwestie brane pod uwagę w tych planach nie znikną, jednak zostaną objęte w ramy bardziej spójnych komunikatów i bardziej realistycznego zakresu proponowanych akcji.

Jak opracowano plan:

Na wiosnę 2007, Komitet kierujący ITSN wyznaczył specjalny zespół, którego zadaniem było opracowanie Planu. W jego skład wchodził Dennis Cusack (przewodniczący), Youdon Aukatsang, Carole Samdup, Nima Taylor Binara, Tashi Namgyal, Jamyang Dorjee, i Dorothy Berger, a dodatkowego wsparcia udzielili Alison Reynolds i Chonpel Tsering.

Pierwszym krokiem zespołu było rozprawienie szczegółowego kwestionariusza wśród członków ruchu na rzecz Tybetu oraz grona innych wybranych osób. Ankieta dotyczyła ich poglądów, aktualnych działań, przekonań odnośnie sytuacji w Tybecie i celów ruchu. Na ręce zespołu trafiło osiemdziesiąt wypełnionych kwestionariuszy. Wszystkie odpowiedzi były głęboko przemyślane, a wiele z nich pod względem długości zbliżało się do formy eseju. Kolejnym etapem były długie i szczegółowe badania w celu oceny takich spraw jak mocne strony i słabości ruchu na rzecz Tybetu, związanych z tym regionem aspektach sytuacji politycznej w Chinach, oraz prawdopodobieństwa wpływu ruchu na Państwo Środka. Analizie poddano też polityczną wolę zachodnich i azjatyckich rządów, by działać w sposób znaczący na rzecz Tybetu oraz skuteczne metody działania. Zespół przeprowadził wywiady z różnymi ekspertami i przedsięwziął losowe badania opinii wśród Tybetańczyków w Tybecie, aby zdobyć informacje na temat ich wiedzy o naszych działaniach i rekomendacje dla międzynarodowego ruchu na rzecz Tybetu. Po zbadaniu uzyskanych informacji, dyskusji oraz burzy mózgów zespół opracował plan strategii.

W 2008, plan zaprezentowano członkom ITSN na regionalnych spotkaniach w Meksyku, Budapeszcie i Dharamsali. Na każdym zebraniu plan był dyskutowany, został dobrze przyjęty i uzyskał wysokie poparcie. Tybetański Rząd na Uchodźstwie również miał okazję się wypowiedzieć na jego temat. Po rozważeniu sugestii, które pojawiły się na spotkaniach regionalnych, Komitet Kierujący ITSN przyjął plan na dorocznym zebraniu w Dharamsali w maju 2008.

Główne założenia planu:

W wyniku odpowiedzi na pytania kwestionariusza, przeprowadzonych badań, dyskusji i analiz zespołu, plan strategiczny oparto na następujących podstawowych założeniach:

- **Robić mniej a lepiej.**

Co oznacza, że powinniśmy być bardziej świadomi tego, co możemy rzeczywiście osiągnąć i co potrafimy najlepiej robić, znać dziedziny, w których działamy najbardziej skutecznie oraz wiedzieć, jak możemy nauczyć się działać skuteczniej na innych polach.

- **Szanować i nagłaśniać odwagę i determinację narodu tybetańskiego.**

Przenosimy zasadniczy punkt ciężkości naszych wypowiedzi na niezłomną siłę tybetańskiej tożsamości; siłę, która skutecznie opiera się brutalnym naciskom chińskiego rządu. Podkreślanie oporu i woli przetrwania Tybetańczyków, zamiast stawiania ich w roli ofiar, stanowi pozytywny przekaz, który jednak nie umniejsza wysokiej ceny i cierpienia wynikających ze sprzeciwu wobec władz chińskich. Ten przekaz trafniej oddaje rzeczywistą sytuację i w związku z tym prędzej dotrze do serc i umysłów ludzi na całym świecie, zarówno do zwykłych obywateli jak i do przedstawicieli władz, w tym władz chińskich.

- **Zwiększyć presję na rządy naszych państw, aby podejmowały konstruktywne działania na rzecz Tybetu.**

Z odpowiedzi na pytania kwestionariusza wynika, że najbardziej owocnym działaniem grup na rzecz Tybetu jest wywieranie presji na rządy, choć respondenci przyznali jednocześnie, że nie należy to do ich najczęstszych działań.

- **Głęboko rozważyć, w jaki sposób ruch może przekazać ludziom w Chinach prawdę o Tybecie.**

Musimy znaleźć realne sposoby dotarcia bezpośrednio do Chin, tak, jak to umożliwiły igrzyska, aby wyrzucić wpływ zarówno na decydentów jak i na całą ludność.

- **Podtrzymać zobowiązanie unikania stosowania przemocy.**

- **Podtrzymać całkowite zaangażowanie ruchu w nagłaśnianie i działanie w sprawie Tybetu do czasu osiągnięcia rozwiązania dla regionu.**

W jaki sposób plan będzie wprowadzany w życie:

ITSN zatrudni koordynatora w wymiarze pełnego etatu, który będzie miał za zadanie koordynować projekty i taktyki kampanii zgodne z założeniami Strategii oraz będzie uczestniczył w przygotowaniu i rozprowadzaniu materiałów. To da ruchowi wyraźną strukturę dla wprowadzania w życie opracowanych kampanii. Jednym z zadań nowego koordynatora będzie proponowanie działań odpowiednich dla grup o zróżnicowanych rozmiarach, środkach, doświadczeniu i miejscowych warunkach działania, co umożliwi maksymalny udział wszystkich grup i wzmocni ruch na rzecz Tybetu.

Udział grup zainteresowanych kwestią Tybetu będzie naturalnie dalej dobrowolny i grupy będą oczywiście mogły swobodnie prowadzić kampanie, które nie zostały uwzględnione w planie strategicznym. Należy pamiętać, że główny nacisk planu na działania o charakterze politycznym nie ma na celu zmniejszenia wagi działań uświadamiających na temat sytuacji Tybetu, akcji humanitarnych czy kulturalno-edukacyjnych, które stanowią podstawę działalności niektórych grup, zwłaszcza w tych częściach świata, gdzie działanie polityczne jest utrudnione lub zabronione. Jednak paląca potrzeba rozwiązania sytuacji politycznej w Tybecie oraz nowe możliwości skoncentrowanych strategicznych działań powinny zachęcić do powszechnego udziału w nowych kampaniach.

Ważne: Protesty w marcu 2008 miały miejsce po regionalnym spotkaniu ITSN w Meksyku, ale przed pozostałymi dwoma spotkaniami w Budapeszcie i Dharamsali, w

związku z czym, w świetle tego dramatycznego zwrotu wydarzeń, Tybetański Rząd na Uchodźstwie oraz Komitet Kierujący działaniami ITSN miały możliwość modyfikacji planu. Opinie były zgodne co do tego, że plan jest na tyle elastyczny, że nie ma potrzeby zaprowadzenia zmian w związku z zaistniałą sytuacją. Plan jest również na tyle elastyczny, by można go było dostosować do dalszych zmian mogących wyniknąć z przebiegu i skutków kampanii związanych z Olimpiadą.

Streszczenie planu na okres po olimpiadzie

Poolimpijski plan strategiczny składa się z czterech zadań. Kilka z nich zabrzmia znajomo, jednak, w miarę rozwoju kampanii, zastosujemy nowe podejścia, których szczegóły nie zostały uwzględnione poniżej. W sekcji opatrzonej nagłówkiem „ewentualne działania” podano tylko przykłady, do których nie trzeba się koniecznie stosować.

Zadanie 1. Stawiamy Tybetańczyków w Tybecie na pierwszym miejscu

Dlaczego?

Ponieważ od nich czerpiemy energię i zasadność naszych działań.

Wszelkie nasze akcje będą bardziej skuteczne, jeśli uda nam się zacieśnić związki między Tybetańczykami w Tybecie i tym, co robimy. Kluczem tego zadania jest podkreślenie tego, co mówią i czynią Tybetańczycy w celu manifestowania swojej tożsamości i zaznaczenie ryzyka, jakie niesie ze sobą ich determinacja pozostania Tybetańczykami w Tybecie.

To potwierdza wypowiedź Jego Świątobliwości Dalajlamy, że w kwestii Tybetu chodzi o naród Tybetański, a nie o jego osobę.

Przypomina to wszystkim, że niestosowanie przemocy nie jest równoznaczne z biernością. Naród tybetański włada nieodpartą cichą i dramatyczną siłą, która utrzymuje w nim tybetańskość.

Cel: Wzmocnienie działań Tybetańczyków w Tybecie, wzmocnienie ich postawy jako ogromnej siły napędzającej cały ruch na rzecz Tybetu i zacieśnienie naszych związków z nimi.

Ewentualne działania:

- Zachęcić grupy działające na rzecz Tybetu do przedsięwzięcia akcji odzwierciedlających działania mające miejsce w Tybecie. Gdyby założenie to obowiązywało przed 10 marca 2008, palilibyśmy futra, malowalibyśmy ściany na biało by uczcić przyznanie Dalajlamie medalu Kongresu, przemawiali w miejscach publicznych na temat Dalajlamy, publicznie upamiętniali urodziny X Panczenlamy, itd. Ważne jest zaangażowanie środowisk tybetańskich uchodźców. Na każdym kroku należy oczywiście podkreślać zobowiązanie niestosowania przemocy.

- W naszym wołaniu o zaprzestanie łamania praw człowieka i działań szkodliwych dla środowiska podkreślać, że są to represje w odpowiedzi na tybetańską determinację

zachowania tożsamości. Na przykład Tenzin Delek Rinpoche jest nie tylko ofiarą bezprawnego zatrzymania, ale stał się obiektem prześladowań, ponieważ był liderem ruchu oporu¹, który udowodnił, że rząd chiński nie zyskał wsparcia ze strony narodu tybetańskiego.

- Zwiększyć przepływ informacji między Tybetem a resztą świata. Dzięki temu, świat będzie wiedział więcej o oporze Tybetańczyków a Tybetańczycy będą świadomi poparcia reszty świata.
- Wywrzeć presję na rządy, by wydawały natychmiastowe publiczne oświadczenia na temat wszelkich protestów Tybetańczyków w Tybecie.
- Stworzyć lub skupić jednym miejscu rejestr wszystkich protestów w Tybecie, aby grupy działające na rzecz Tybetu posiadały pełen obraz sytuacji do przekazania rządowi lub innym organizacjom, które potrzebowałyby takich informacji.
- Przez różne kanały zapewnić historyczne i medialne źródła użyteczne dla Tybetańczyków w Tybecie i w Chinach.

Zadanie 2. Radykalnie zwiększyć nacisk na rządy naszych państw zmuszając je do podjęcia konkretnych działań wspierających naród tybetański

Dlaczego?

Ponieważ z odpowiedzi na kwestionariusz wynika, że jest to najbardziej skuteczna forma naszych działań.

Ponieważ wiemy jak to robić (i nie wykorzystujemy w pełni swoich możliwości w tym zakresie).

Ponieważ nasze rządy uważają, że w interesie narodowym nie leży wspieranie Tybetu bardziej, niż w sposób symboliczny lub marginesowy; rządy nie będą działać z własnej inicjatywy. Pomimo sceptycyzmu, z jakim podchodzimy do możliwości wywarcia przez rządy innych państw znaczącej presji na Chiny, nie możemy pozwolić im zapomnieć o Tybecie.

Ponieważ głośna i nieustanna presja na rządy naszych państw (oraz podawanie tej presji do wiadomości publicznej) będzie dla ludzi w Tybecie silnym sygnałem solidarności.

Ponieważ głośna i nieustanna presja na rządy naszych państw będzie dla Chin silnym sygnałem, że kwestia Tybetu nie zniknie.

Jednak musimy być realistami i nie trwonić energii na postulaty, które mają niewielkie szanse zostać spełnione (np. nałożenie sankcji ekonomicznych na Chiny i uznanie przez nie Tybetańskiego Rządu na Uchodźstwie). Zamiast tego, powinniśmy skupić się w pierwszej kolejności na wymiernych i dających się spełnić żądaniach, które przyczyniają

¹ Liderem lokalnej społeczności – działania na rzecz zachowania tożsamości i kultury tybetańskiej bez akceptacji władz traktowane są jako przejawy dysydencji, działania ruchu oporu w Tybecie mają charakter pokojowy – przyp. red.

się do budowy infrastruktury wsparcia dla tybetańskiego ruchu oporu w Tybecie i poza jego granicami.

Jak napisaliśmy w założeniach Zadania 1, uważamy, że dyskusje na temat więźniów politycznych, środowiska i kwestii związanych z prawami człowieka powinny pozostać ważną częścią wysiłku w celu nakłonienia rządów do udzielenia wsparcia Tybetańczykom. Proponujemy jednak, żeby grupy działające na rzecz Tybetu, które mogą sobie na pozwolić na taki krok, wyszły poza zwykłe akcje uświadamiające i wzięły udział w wywieraniu nacisku na rządy (w skali lokalnej lub państwowej) i zawarły dyskusję na tematy związane z łamaniem praw człowieka w kontekście przekazów wyszczególnionych w Zadaniu 1.

Zespół pracujący nad planem strategicznym zgadza się też co do tego, że organizacje pozarządowe, międzynarodowe lub korporacje również mogą stać się celem działań grup na rzecz Tybetu, i plan nie wyklucza dołożenia odpowiednich starań aby zwrócić uwagę tych instytucji na kwestię Tybetu, zwłaszcza jeśli wysiłki te będą szły w parze z rosnącym naciskiem na rządy.

Cel: Radykalnie nasilić presję na rządy by zwiększyć ich widoczne i namacalne poparcie dla narodu tybetańskiego.

Ewentualne działania:

- Musimy określić konkretne żądania, np. spraw, którymi rządy mogą zająć się bez współpracy z Chinami, przynajmniej na początku, tak jak ustanowienie komórki odpowiedzialnej za kwestie związane z Tybetem w ministerstwie spraw zagranicznych, zobowiązanie wybranych przywódców do spotkania z Jego Świątobliwością, umożliwienie tybetańskim uchodźcom i grupom działającym na rzecz Tybetu spotkania z chińskimi urzędnikami. Od lokalnych rządów można wymagać wywieszenia flagi Tybetu 10 marca lub uchwalenia rezolucji poparcia dla Tybetu. Możemy rozwijać żądania w miarę upływu czasu.
- Skoordynować cały ruch, by zwracał się do kluczowych rządów lub instytucji w kluczowych momentach, np. do Unii Europejskiej, Indii, USA, Francji, itd. To może stworzyć możliwości politycznego zaangażowania się grup działających na rzecz Tybetu w krajach, gdzie wywieranie bezpośredniej presji na rząd jest utrudnione, jak również da adresatom pojęcie o rozmiarze i zakresie ruchu na rzecz Tybetu.
- Musimy być głośni (niekoniecznie w dosłownym znaczeniu) i wywierać presję nieustannie, a nie epizodycznie.

[Ważne: Kluczowe odkrycie studium Samantha Power *“Problem z piekła rodem: Ameryka i czasy ludobójstwa”* poświęconego kwestii, dlaczego władzom USA nie udało się skutecznie interweniować w żaden z dwudziestowiecznych aktów ludobójstwa, jest istotne dla naszych działań: grupy pracujące nad wywarceniem presji „nie stwarzają dostatecznej presji politycznej by wpłynąć na obliczenia amerykańskich przywódców”. „Kiedy Alison Des Forges z HRW spotkała się z amerykańskim doradcą do spraw bezpieczeństwa narodowego, którym był wówczas Anthony Lake, ów poinformował ją, że telefony nie dzwonią. <Róbcie więcej hałasu!> ponaglił”.]

- Z tym aspektem będą się prawdopodobnie wiązać protesty skierowane pod adresem naszych rządów za bezwstydną pościgi za chińskimi pieniędzmi.
- Ten aspekt będzie wymagał silnego i aktywnego wsparcia parlamentarnego ze strony parlamentarnych grup na rzecz Tybetu lub pojedynczych parlamentarzystów wyrażających swoje poparcie dla sprawy.
- Mogą się z tym wiązać próby wpłynięcia na opinie partnerów (żony lub mężów) i dzieci przywódców.

Komunikaty:

Naród tybetański nadal stawia opór, i ani on ani my nie odstąpimy dopóki ta kwestia nie zostanie rozwiązana.

Dziękujemy za dotychczasowe działania, jednak nie były one wystarczające.

Pięćdziesiąt lat to już za długo by kazać Tybetańczykom czekać na poważną reakcję świata.

Zdobądźcie się na odwagę i wolę sprzeciwu wobec ucisku. Bierny obserwator w niewielkim stopniu się różni, a czasem wręcz niczym się nie różni od sprawcy.

Zadanie 3. Obarczyć chińskich przywódców bezpośrednią odpowiedzialnością za politykę w stosunku do Tybetu

Dlaczego?

Ponieważ wstrząs związany z bezpośrednim naciskiem na osoby piastujące niższe, ale kluczowe funkcje państwowe, które zwykle pracują z daleka od oczu społeczeństwa, może skłonić ich do innego podejścia do wspieranej dotychczas polityki w stosunku do Tybetu. Zwrócenie się do nich jest też sygnałem dla następnego pokolenia.

Ponieważ nasze wysiłki będą świadczyć o solidarności z ludźmi w Tybecie i mogą przyczynić się do powstania dyskusji w Chinach o konsekwencjach polityki zastosowanej przez rząd w Tybecie.

Ponieważ najlepszym podejściem do dużego problemu jest rozbicie go na części składowe, w przypadku Chińskiej Partii Komunistycznej, jest to zbiorowisko jednostek o niepowtarzalnych cechach osobistych, doświadczeniach, aspiracjach i uczuciach (patrz poniższa uwaga).

Cel: Zidentyfikować i opracować komunikaty i działania skierowane do pojedynczych jednostek wśród przywódców chińskich bezpośrednio odpowiedzialnych za politykę w Tybecie.

[Uwaga: zostaną przeprowadzone gruntowne badanie w celu ustalenia jednostek priorytetowych i odpowiednich strategii w stosunku do nich np. członków Politbiura, Grupy Koordynującej Politykę w stosunku do Tybetu, Departamentu Pracy Zjednoczonego Frontu, przywódców Tybetańskiego Regionu Autonomicznego. To zadanie należy

wypełniać ostrożnie i w oparciu o gruntowne badania. Zalecamy, by grupy działające na rzecz Tybetu wstrzymały się od niezależnych działań pracując w sposób skoordynowany.]

Ewentualne działania:

- Zacząć łagodnie, odwołując się do dobrych stron chińskich przywódców (np. cytując przykłady sytuacji, kiedy postąpili właściwie, zapewne będzie to dotyczyć kwestii środowiska) choć konkretny apel będzie zależał od adresata i jego okoliczności.
- Skupić się na sposobach, w jakie polityka chińskich rządów w Tybecie nie przyniosła korzyści dla narodu tybetańskiego i tym samym nie spełniła rządowego założenia doprowadzenia do „stabilizacji” w Tybecie.
- Listy, pocztówki, faksy, emaile, telefony.
- Opublikować ich wizerunki, tworząc tym samym ich profil na arenie międzynarodowej
- Odszukać wpływowe osoby, które mogą pośredniczyć w przekazie informacji.
- Starać się w pełni wykorzystać kontakty chińskich przywódców z Tybetańczykami na uchodźstwie (przygotować z wyprzedzeniem odpowiedzi na sztapowe komunikaty używane przez przywódców w podróży).
- Tematyczne protesty podczas podróży chińskich przywódców.
- Zacieśnić związki z mediami, które można czytać w Chinach np. *South China Morning Post*, *Singapore Straits Times*, prasą z Hong Kongu.
- Działania oparte o prasę/listy od redakcji/bezpośrednie pytania do pojedynczych osób, kampania “Zapytaj Chiny” np., „Dlaczego retoryka waszego publicznego dyskursu w kwestii Tybetu jest tak ostra i tak bardzo przypomina styl, od którego już dawno odeszliście?”

Komunikaty:

Nie udało wam się wykorzenić tybetańskiej świadomości narodowej.

Kwestia Tybetu nie umrze śmiercią naturalną.

Zadanie 4. Dotrzeć do wybranych grup przedstawicieli narodu chińskiego

Dlaczego?

Ponieważ zmiany korzystne dla Tybetu będą bardziej możliwe, jeśli naród chiński zrozumie Tybetańczyków i ich punkt widzenia.

Ponieważ zgadzamy się, że jest to istotna sprawa, rozmawialiśmy o tym od dawna, a Jego Świątobliwość także apeluje do nas o podejmowanie podobnych działań.

JEDNAK musimy pozostać realistami. Większość grup działających na rzecz Tybetu ma ograniczone możliwości czy umiejętności podjęcia się tego zadania. Najlepiej gdyby Tybetańczycy lub Chińczycy udzielający im poparcia przekazali pozostałym obywatelom ChRL swoją argumentacją w kontaktach „jeden na jeden”.

Cel: Być przygotowanym na wypadek, gdyby okazja miała się nadarzyć: posiadanie w pogotowiu materiałów w języku chińskim, które można rozprowadzić wśród ewentualnej publiczności, zwłaszcza wśród studentów chińskich zagranicą, i aktywnie szukanie obywateli chińskich życzliwych sprawie Tybetu.

Ewentualne działania:

- Zaprojektować kartkę pocztową, najlepiej z estetycznym obrazkiem, z prostym tekstem po chińsku (o tematyce kulturalnej lub duchowej i łagodnym przekazie), które grupy na rzecz Tybetu mogą rozpowszechniać, na przykład podczas protestów na uniwersytetach lub podczas wizyt w chińskich dzielnicach
- Stworzenie przez ITSN indeksu i publikacja (np. na stronie ICT lub Tybetańskiego Rządu na Uchodźstwie) katalogu istniejących i dostępnych na dzień dzisiejszy materiałów w języku chińskim.
- Zwrócenie się do chińskojęzycznych mediów działających poza granicami Państwa Środka z prośbą o nagłaśnianie działalności organizacji poparcia dla Tybetu, a także do mediów dostępnych w Chinach, np. *Singapore Straits Times*, *South China Morning Post*.
- Grupy działające na rzecz Tybetu mające dobre doświadczenia do środowisk akademickich mogą spróbować uzyskać poparcie wykładowców, którzy ze względu na swoją pozycję mogą zorganizować nieformalne spotkania między chińskimi pracownikami naukowymi a Tybetańczykami.

UWAGI KOŃCOWE:

Niniejszy dokument przedstawia wyłącznie zalecenia dla kampanii na okres po olimpiadzie, a nie same kampanie. Niemniej jednak ważnym krótkoterminowym priorytetem dla ruchu będzie pięćdziesiąta rocznica Tybetańskiego Powstania Narodowego 10 marca 2009. Podczas regionalnych spotkań zaczęliśmy prace nad kampanią, której kulminacją będzie sam dzień rocznicy, i która mamy nadzieję weźmie pod uwagę wiele wyżej wymienionych zaleceń.

Wrzesień 2008